

Universities in Transition: The Changing Role and Challenges for Academic Institutions, Bo Göransson i Claes Brundenius, ured., New York, NY i Dordrecht: Springer, 2011, xiii + 366 str.

Gregorić, Pavel

Source / Izvornik: **Privredna kretanja i ekonomska politika, 2012, 22, 101 - 108**

Journal article, Published version

Rad u časopisu, Objavljena verzija rada (izdavačev PDF)

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:261:656339>

Rights / Prava: [In copyright](#) / [Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-02-23**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Institute of Philosophy](#)

Američkim Državama, gdje se takve ustanove nazivaju «koledžima». U nekim zemljama, kao na primjer u Sovjetskom Savezu, istraživanje uopće nije bila misija sveučilišta već znanstvenih instituta, učinci čega su i danas vidljivi u iznimno niskom udjelu izdvajanja za istraživanje i razvoj koji se odvija na ruskim sveučilištima u odnosu na ukupna izdvajanja (vidjeti tablicu na str. 339). Iako, dakle, istraživačka misija sveučilišta nije univerzalna, ona je upadljiva iz barem dva razloga. S jedne strane, najbolja sveučilišta na svijetu oduvijek su bila ona na kojima su se intenzivno provodila istraživanja, pa su ta sveučilišta služila kao *benchmark* ostalima. S druge strane, rješenja proizašla iz istraživanja na sveučilištima nerijetko se tehnološki razvijaju i primjenjuju u gospodarstvu, čime sveučilišta izravno doprinose gospodarskoj vitalnosti društva.

To nas dovodi do treće misije sveučilišta, misije koju je sveučilište kao institucija počelo preuzimati zadnjih desetljeća, a to je društvena relevantnost sveučilišta. Ukratko, radi se o tome da sveučilište više ne može biti «kula bjelokosna», već mora preuzeti značajniju ulogu u poticanju i usmjeravanju upotrebe znanja za društveni, kulturni i gospodarski razvoj. Kao što urednici ovog zbornika napominju, u različitim se sredinama naglašavaju različiti aspekti društvene relevantnosti sveučilišta. Rezultati istraživanja iznesenih u knjizi pokazuju da se u razvijenim zemljama, poput Švedske, Danske i Njemačke, zahtjev za društvenom relevantnošću sveučilišta uglavnom svodi na zahtjev da sveučilišta snažnije i izravnije utječu na gospodarski razvoj zemlje, ponajprije primjenom istraživanja i transferom tehnologije u gospodarstvo. U manje razvijenim zemljama, poput Urugvaja, Kube i Vijetnama, zahtjev za društvenom relevantnošću sveučilišta u stanovitoj mjeri uključuje odnos sveučilišta i gospodarstva, ali se ponajprije odnosi na socijalnu uključenost, kulturni identitet i sudjelovanje u rješavanju konkretnih problema u društvu, poput zdravstva, poljoprivrede i sl.

«Promjena uloge sveučilišta» u podnaslovu ove knjige odnosi se na tu treću misiju sveučilišta. Ta misija predstavlja «izazov» koji stoji pred sveučilištima i razlog zbog kojega su sveučilišta u procesu «tranzicije». Naime, taj izazov

znanje, umješnost i tehnologiju prosperitetnih društava.» Taj uvid pretače se u politiku koja stvara «novi pritisak na sveučilište – da osigura specijaliziranu obuku sve većem broju studenata, da razvije i prenese tehnologije u gospodarstvo, te da odgovori na brojne potrebe društva» (str. v). Usljed tog pritiska, dakle, sveučilišta se diljem svijeta nalaze u procesu transformacije.

Kanadski Centar za istraživanje međunarodnog razvoja (*International Development Research Centre*) pokrenuo je 2006. godine međunarodni istraživački projekt posvećen globalnom fenomenu transformacije sveučilišta, ali i specifičnim aspektima treće misije sveučilišta u različitim zemljama. S tom svrhom osnovana je mreža «UniDev» – kratica koja nigdje nije izrijeком objašnjena, ali vjerojatno označuje «Universities in Development» – s ciljem ispitivanja odnosa sveučilišta s civilnim društvom, predstavnicima vlasti i poduzetnicima u dvanaest različitih zemalja. Radi se o sljedećim zemljama: Brazil, Danska, Južnoafrička Republika, Kina, Kuba, Latvija, Njemačka, Rusija, Švedska, Tanzanija, Vijetnam i Urugvaj. Ove zemlje, smatraju autori projekta, predstavljaju reprezentativan uzorak; radi se o zemljama različitih kulturnih krugova, na pet kontinenata, na različitim stupnjevima gospodarske razvijenosti, s različitim sveučilišnim tradicijama, koje čine 29 posto svjetskog stanovništva, 31 posto svjetske studentske populacije te 30 posto ukupne svjetske populacije istraživača, i na koje otpada 22 posto ukupnog svjetskog izdvajanja za istraživanje i razvoj (vidi tablice na str. 8). Nažalost, istraživanjem nije obuhvaćena niti jedna zemlja iz Srednje i Jugoistočne Europe.

Knjiga *Universities in Transition* prikazuje rezultate četverogodišnjeg projekta. Trideset i četvero autora sudjelovalo je u pisanju šesnaest poglavlja knjige. Poglavlja su podijeljena u tri cjeline. Prvu cjelinu čine uvod i dva poglavlja opće tematike. U uvodu (str. 1-10) urednici zbornika kratko predstavljaju projekt i daju osnovne podatke o zemljama koje su obuhvaćene studijom. Drugo poglavlje (str. 11-24), naslovljeno «In Search of Excellence? An International Perspective of Governance of University Research», uspoređuje prednosti i nedostatke dvaju osnovnih modela financiranja

istraživanja i razvoja. U linearnom modelu, koji je karakterističan za angloameričke zemlje, resursi se dodjeljuju na kompetitivnim načelima temeljem stručne i neovisne prosudbe same struke (*peer review*), bez mnogo daljnje regulacije te samo uz nadzor predviđenih rezultata. Taj model dovodi do koncentracije resursa u manjem broju sveučilišta prepoznatih po svojoj izvrsnosti, dok istraživanje na ostalim sveučilištima ostaje podfinancirano. U modelu karakterističnom za kontinentalnu Europu, gdje se više od polovice svih istraživanja odvija u znanstvenim institutima, resursi se uglavnom dodjeljuju izravno za ciljne potrebe jakih tvrtki. Sveučilišta su u tom modelu donedavno igrala sporednu ulogu zbog svoje nefleksibilnosti i nepoduzetništva, no vlasti su počele vršiti pritisak na sveučilišta da to promijene uvodeći elemente linearnog modela i kompetitivnosti, primjerice u Njemačkoj kroz tzv. klastere izvrsnosti (*excellence clusters*). Autor spominje i treći model, onaj karakterističan za nordijske zemlje, u kojemu se uspješno kombiniraju elementi dvaju prethodno navedenih modela. S jedne strane, glavnina istraživanja odvija se na kompetitivnim načelima u okviru sveučilišta, a s druge strane, ciljano se ulaže u istraživanja važna za *low-tech* industriju, proizvodnju hrane, promet i sl. Autor poglavlja zalaže se za treći model, odnosno za kombinaciju prvih dvaju modela ovisno o društvenim i gospodarskim potrebama i strategijama pojedine zemlje, te odvraća od jednostavnih rješenja u vidu mehaničkog preslikavanja angloameričkog linearnog modela.

Treće poglavlje (str. 25-49), pod naslovom «The Evolving Role of Universities in Economic Development: The Case of University-Industry Linkages», najprije razmatra teoretske okvire pomoću kojih se u recentnoj literaturi analiziraju veze između sveučilišta i gospodarstva, a potom razmatra različite oblike tih veza u odabраних dvanaest zemalja. Glavni oblici veza između sveučilišta i gospodarstva koje autor izdvaja su sljedeći: konzultantske usluge, tehnička potpora (u smislu rješavanja tehničkih problema s kojima se suočavaju pojedine tvrtke ili ustupanja tehničke opreme i laboratorija tvrtkama), financiranje katedri i projekata od strane tvrtki ili poduzetnika s ciljem promicanja edukacije i istraživanja u određenom području (npr. katedra na Indijskom znanstvenom institutu

koju financira švedsko-britanska farmaceutska tvrtka AstraZeneca), zajednički istraživački projekti sveučilišta i tvrtki, transfer tehnologija stvorenih na sveučilištima u gospodarstvo (na mnogim sveučilištima otvaraju se posebni uredi za transfer tehnologije), angažiranje sveučilišta u svrhu cjelokupnog istraživanja i razvoja potrebnog za određeni proizvod ili uslugu (npr. Nacionalni kemijski laboratoriji u Indiji razvili su katalizator «zeolit» za potrebe multinacionalne naftne tvrtke Akzo). Uz to, u mnogim zemljama značajni resursi izdvajaju se za znanstvene ili tehnološke parkove i «poslovne inkubatore», a istodobno se podupiru razni programi poticanja inovacija i zaštite intelektualnog vlasništva, no autor zaključuje da još uvijek ne postoje empirijski podaci koji bi nedvojbeno pokazali isplativost spomenutih izdvajanja.

Drugi dio knjige (str. 53-328) sastoji se od dvanaest poglavlja, od kojih je svako posvećeno jednoj od dvanaest odabranih zemalja. Svako poglavlje stavlja sveučilišta i/ili znanstvene institute u njihov nacionalni kontekst, uz kratki pregled povijesnih, društvenih i gospodarskih specifičnosti. Također, u većini poglavlja objašnjeni su tekući trendovi u organizaciji visokoobrazovnog sustava u pojedinoj zemlji, način financiranja istraživanja i razvoja, te složeni odnosi sveučilišta i društva, a osobito odnosi sveučilišta i gospodarstva.

U trećem dijelu knjige, koji se sastoji od zaključnog poglavlja naslovljenog «Synthesis» (str. 329-352), urednici zbornika sabiru temeljne zaključke i podatke iz pojedinih poglavlja. U zaključnom je poglavlju pokazano kako se sveučilišta u svijetu, na reprezentativnom uzorku od dvanaest odabranih zemalja, mijenjaju s obzirom na svaku od tri spomenute misije sveučilišta. Osobita se pozornost poklanja trećoj misiji i njezinim različitim poimanjima u različitim zemljama. Također, iz prethodnih poglavlja ekstrapolirana su tri glavna problema vezana za ulogu sveučilišta u društvu, a to su način financiranja visokog obrazovanja, relevantnost sveučilišnih istraživanja i kvaliteta nastave. Zaključak je autora da niti jedan postojeći model odnosa između sveučilišta i društva, uključujući model «trostruke zavojnice», nije sam po sebi dostatan za usmjeravanje i upravljanje složenim promjenama

